

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2667/05
28.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Надеждом Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против туженог Министарства финансије Републике Србије - Пореске управе - Регионални центар ____, ради поништаја решења IV-02 број 413-837/2004 од 21.01.2005. године, у предмету утврђивања пореза на пренос апсолутних права, у нејавној седници већа одржаној дана 28.септембра 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - ББ. Наведеним првостепеним решењем тужиљи је за продато земљиште - к.п. број ВВ, по купопродајном уговору који је оверен код Општинског суда у Лазаервцу број Ов. ГГ, утврђен порез на пренос апсолутних права у износу од 37.800,00 динара.

Тужиља је поднела тужбу којом оспорава законитост решења туженог органа и предлаже да се оно поништи. У тужби наводи да је оспореним решењем погрешно примењено материјално право, с обзиром да из одредби члана 23. став 1. тачка 1. у вези члана 2. Закона о порезима на имовину, произлази да се порез на пренос апсолутних права не плаћа на промет права коришћења градског грађевинског земљишта чија је површина мања од 10 ари. Сматра да је погрешно тумачење туженог органа да се ограничење из одредбе члана 2. наведеног закона односе само на плаћање пореза на имовину, јер одредба члана 23. став 1. тачка 1. наведеног закона упућује на сва права побројана у члану 2, а што је била и намера законодавца. Истиче да је неосновано позивање туженог органа на одредбу члана 31. Закона о порезима на имовину, када из одредби чл. 23. и 2. Закона несумњиво произлази да не постоји обавеза плаћања пореза на промет права коришћења градског грађевинског земљишта испод 10 ари.

У одговору на тужбу тужени орган остао је при разлозима из оспореног решења и предложио да се тужба одбије.

Након разматрања списка предмета навода тужбе и одговора на тужбу Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Оцењујући законитост оспореног решења Врховни суд Србије је нашао да је тужени орган правилно поступио када је одбио жалбу тужиоца налазећи да је првостепени орган донео законито решење. Ово са разлога што је одредбом члана 23. став 1. тачка 1. Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС" број 26/01 до 70/03), прописано да се порез на пренос апсолутних права плаћа код преноса уз накнаду стварних права на непокретности из члана 2. став 1. овог закона, међу којим правима је побројано и право коришћења грађевинског земљишта, при чему се имају у виду само врсте стварних права наведених у одредби члана 2. Закона, али не и ограничења која су наведена у овој одредби која се односе на порез на имовину, због чега није од значаја што се у овом случају ради о промету земљишта површине мање од 10

ари како је то правилно оценио тужени орган. Наиме, из одредбе члана 23. став 1. тачка б. наведеног Закона, произилази да се порез на пренос апсолутних права уз накнаду плаћа и на пренос права коришћења градског грађевинског земљишта без обзира на површину грађевинског земљишта, тј. да ли је површина грађевинског земљишта до 10 ари или прелази 10 ари. Према томе неосновано се тужиља позива на одредбе члана 2. Закона о порезима на имовину, којим је прописано да се порез на имовину плаћа на право коришћења градског грађевинског земљишта преко 10 ари, јер се наведено ограничење односи само на тај вид пореза, али не и на утврђивање пореза на пренос апсолутних права који се утврђује пре свега на основу одредби члана 23. наведеног закона.

Са изнетог и по оцени Врховног суда Србије, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца па је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 28. септембра 2005. године, У. број 2667/05

Председник већа- судија,

Олга Ђуричић, с.р.

Записничар

Надежда Николић, с.р.

За тачност отправка

дљ.